

Descriptors

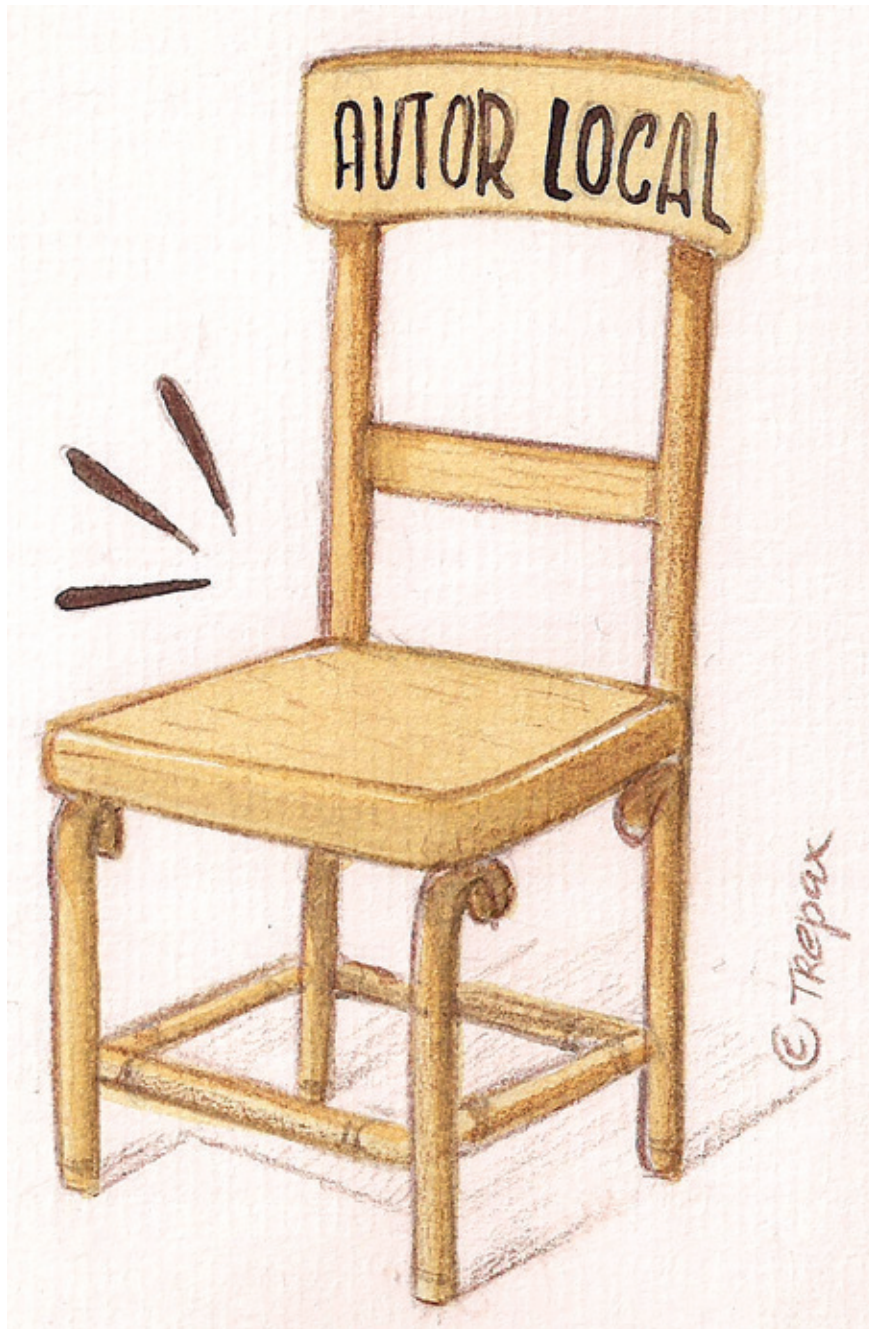
Miquel Aguirre Autor local

L'agonia de l'autor local

És conegut, i quasi no valdria la pena parlar-ne, que l'escriptor en català molesta, fa nosa, incomoda. Quan se'l porta a la televisió acostuma a sortir amb ciris trencats, a queixar-se que les coses li van malament o a criticar el govern de torn. L'escriptor en català molesta perquè roba temps i energies als que de veritat convé entrevistar: els autors que venen fort, els autors internacionals que, aquests sí que en saben, fan entrevistes des d'hotels amb vista o des de bars d'hotels on se serveixen succulents combinats. L'escriptor en català té l'estúpida ocurrència de voler ser a les parades de Sant Jordi, i amb aquest caprici pren el lloc i pren protagonisme als futbolistes que amb tot l'amor del món publiquen llibre sobre les seves lesions, o llibre sobre les seves memòries dels dies d'infants i cadets. A la festa de Sant Jordi, l'escriptor en català, que no s'afaita i vesteix ordinàriament, pretén arraconar cuiners que volen publicar el tercer llibre de receptes per a gent prima i castissa. Però la realitat és tossuda i reveladora, la realitat fica cadascú en el seu lloc, i

a alguns, fins i tot, els penja. I per Sant Jordi tot aquest exèrcit de mutilats, perdedors i desferres que són els escriptors en català quasi mai venen un llibre i quasi mai signen cap exemplar. El més segur és que l'escriptor en català, i des del primer minut de la seva estada a la parada, acabi essent confós amb un empleat de la llibreria de torn. Molts compradors pensen: «Mira, la llibreria fa obra social i lloga un pobre desgraciat». Però deixem aquest entrebanc que són els escriptors en català i centrem-nos en una espècie inferior. Hi pot haver alguna cosa per sota d'un escriptor en català? Sí. La naturalesa és tan sàvia, tan completa, tan universal, que és capaç de crear subespècies entre les criatures més masegades i desolades. L'autor local és una d'aquestes criatures de l'inframón de la nostra literatura. Quan els mitjans de comunicació, i ara vindrà un exemple ple de sordidesa, parlen dels autors locals és perquè aquests han estat protagonistes d'un fet devastador. El seu nom surt a la llista de víctimes d'una catàstrofe, d'una batuda, d'una nòmina de morosos implacables. L'autor lo-

> **Il·lustracions: Txiki Trepax** (Barcelona). Viu a Riudaura. Dibuxant, ninotaire, il·lustrador, còmic, dissenyador gràfic i pintor de murals. Per saber-ne més, el podeu visitar a www.trepax.com.

Txiki Trepax

cal no té vida més enllà del terme municipal on opera o del carrer que l'ha vist néixer. Els seus amics li compren els llibres perquè són amics seus, perquè l'amistat té aquestes servituds, els seus veïns compren el seu primer llibre, que acabarà en un garatge entre tomates de penjar i parracs i on la primera pàgina, aquella en què figura una dedicatòria

cerimoniosa, roman encara per obrir, i això que ja ha passat una eternitat des de la presentació. L'autor local, rostint-se en l'infern de la indiferència, somia debades que algun dia pujarà fins al purgatori de la misèria dels escriptors en català.

MIQUEL AGUIRRE

Gisela Vicenç i Pasqual (1966). És autora del poemari *Ofrena*, publicat enguany per Edicions Tremendes, un recull que explora els densos camins de donar-se i apoderar-se en l'experiència polièdrica de la maternitat.

La quietud que em mou

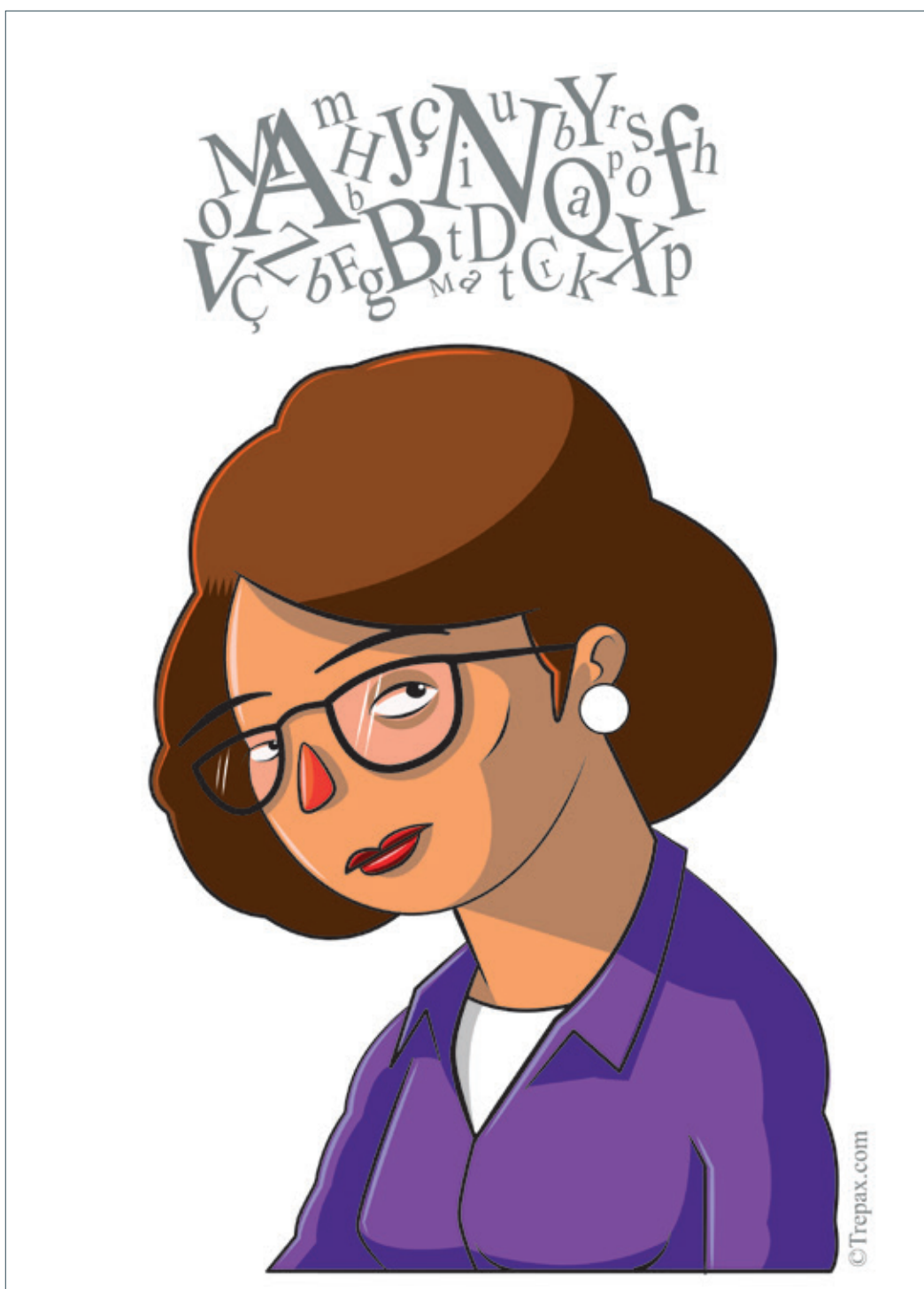
Hi ha preguntes que et situen en un lloc precís, aquell lloc que coneixes bé tot i que no sempre es deixa ocupar, un lloc molt incòmode a vegades, però sempre estimulants.

—Per què escrius?

Resulta que escrius i que a algú li interessa per què ho fas i que el sol fet de preguntar-t'ho fa que t'ho preguntis a tu mateixa. I de sobte et trobes al lloc des d'on et fas preguntes, que és com dir el lloc des d'on escrius.

La resposta immediata que em ve al cap és perquè no puc deixar de moure'm. Si amb observar en tingués prou potser no escriuria, però... m'empeny un desig i m'esperona percaçar paraules, jugar amb la semàntica, la vibració, la rima i el so. Vet aquí, empenya i moviment, impuls, joc... i aquell quedar-se quieta escoltant la pròpia respiració que els ballarins i els avesats a la meditació coneixen tan bé. Sense moviment no escriuria, i tanmateix... on és el lloc que em permet moure'm des de la quietud? O hauria de dir la inquietud? La inquietud de fer-se preguntes i la quietud atenta, necessària per buscar els camins que es deixin transitar per explorar-les. Vet aquí l'espai que designo *el meu lloc*, la quietud alerta, en realitat un no-lloc fet de presència i desig.

La meua cambra pròpia no és, doncs, un espai fix a casa on m'assec a escriure, ni un paisatge que m'inspiri, ni un refugi, diguem-ne, mental fet de memòria i espai. De fet, aquell lloc de quietud desperta em ve a trobar quasi sempre tot passejant o fent qualsevol tasca quotidiana. I sí, llavors em sento respirar i m'aturo a reconèixer aquest espai íntim des d'on brollen les paraules. O potser no brollen, sinó que malden per sortir, per trobar la manera de convida-les, per fer-se visibles. I en aquest respirar de l'escriure hi reconec un ritme, una pulsació, un *tempo*. Em ve al cap la improvisació en la dansa: com es deixa parlar el cos al ritme de l'ànima, explorant la seva pròpia textura, la seva presència en l'espai i un ús del temps determinat i fluid. Potser la dansa i l'escriptura tenen més en comú del que podríem imaginar: una certa quietud necessària perquè la voluntat s'obri pas amb l'impuls de dir i deixar anar al ritme de l'ànima, la voluptuositat del desig que s'expressa (sigui amb el cos, sigui amb paraules) i un espai que ens acull, que escoltem i modelem amb la nostra energia i sensibilitat alhora que ens deixem d'alguna manera travessar per quelcom que s'empeny a través

nostre. És en aquests moments que alguna cosa que no em pertany aflora, i és amb l'actitud del qui fa ús de quelcom misteriós i desconegut a la vegada que es deixa ser usat que escric, que ballo, que visc. Ja ho he dit, escric perquè no puc deixar de moure'm, de sentir una vegada i una altra l'indefinible moviment de la quietud.

Fragment del poema «Terra ignota, part II»

Poques certeses hi ha:
respirar
l'oceà
la teva pell daurada

GISELA VICENÇ I PASQUAL